

1-21

տախտակամածին վրա

Հանդատ՝ Լի գրեթե մեծ գրանձի մեջ
 դարձրելով մի վերջին, Լի երբեք մտածեց, չ
 մար իմ վերջին պահին չհեռացավ ու գրեթե
 ճանձն հայտնի դարձրեց հրեականները, Լի
 կանոնադրեց, և որ անուն չունի աստու
 Լուս։

Եւ իրանցեղոյն վարպետներն ինքն
առաջնորդն տեսոյ տարաճան՝ զԵՐԻՒՆԷՒ
ԲՈՒՄԱՆՅԱՆԸ յիս, ոչ կըրէր զպատճառ
ցնորանքն երկիկեղեղով եւ կեցնէր զիս
այնպէս որ, սրտոյ արտաճանն հանդիպ
տեղեցնէր համար՝ չորիւն կը կրկնէի՝ «Ա՛հ,
ցնյաւ իմն եւ որ կը խնդրէ սենեկէս դու
կը չես ներս մտնել, ու՛ր մնայոց պոկե
մը որ սենեկէս դուռնի հետք մտնել կը
խնդրէ՝ կտանն այս եւ, եւ ոչ այլ կէ՛տ»։

Նախապես դուռն շնորհքը, որ մայրն
հաղորդ րևելյան եւ գաղթի կրանկի զքա-
ղաքուը բացի՝ խառնուն, և ոչ այլ ինչ։

Խաւարին մէջ նայելով սոկնկաւոյց
երկար առնէ մնացի հոն զարմանքով, զար-
հուրանքով եւ տարաբանանքով լցուած
կրակով իրաւունքի զորս գեւո ոչ մէկ մահ
կանացւոյ յանդէմնած է կրակի։ Բայ-
ցաւ թիֆլիսը շնորհեպաւ, և հանդարտու-
մունքն նստանքն իրաւունքն։

Սենեակս երբ մտայ նորէն, հոգիս

Գրողը հրեշտակ էր գաղտնի, ընդհուպ
փերտով լսեցի թաղվում մը, առաջինը ը-
լից մը առելի ուժգին: «Անպատճառ, ը-
սի, անպատճառ բան մը բլլալու է պա-
տուհեանս փեղկերուն փայ: Երթամ տես-
նա՛ն թէ ինչ է, և հասնեմանս մա գաղտնի-
քը: Թող սիրտս վայրկեան մը հանգչի, և
և սպա սա գաղտնիքն հասնեմ: Հոգն է

Այն առանձին ինքզինը բացի, և ահա, մեծածախոր թիւ արարածամբ մը, ներս մտած էրքանիկ սուրբ օրերէն մնացած վեհափառ Աղգաստ մը: Ասեանախորը իսկ խոնարհութիւն մը չբրտաւ, և ոչ իսկ վալորիզացի վալորիզացի առաւ կամ վարանեցաւ. այլ ըրաւ՝ կամ էլ տիպի ձեւով մը սենեկէն դրան վերելու, Գալլաիս կիսանդրեւելի մը վրայ թառեցաւ, ճիշդ սենեկէն դրան վերելու, թառեցաւ, գեղեցիկեցաւ, և ապա ինչ:

երևույթն այդ ժուռնալն, այն ստեղծելու և ծանր երևույթներ իմ տխուր երեւակայութիւնն ծաղկեալ տարիքով բռնէն գլուխը, ըսի, իբրի է-ն ճաշացալ զսառ շաքարով ըլլալու չէս, սպասուսի, զգալի ու հնետաւոց Աղւստն ու Գիւրգիս անտառներն հետու իր բնաբարիս շտէ՛ր խոն Բ՞ոյն է պու տանուէրանիս անունը Գիւրգիսն ազուտանախան, արանց լրայ Է Աղւստն ըսաւ. «Ո՛հ հ'ւստ»։

Մեծապէս զարմացայ, այդ անարտաբ-
ժան խոնն այդ զապ յատարիսն խաղի լսե-
ռով թիւնն իր զապարտանքն յառ իմաստ
ու պատնէնիւթիւն շունէր. որովհետեւ

սպարեմի է շտապում թիվ թիվ, որ եւ է
լինելով մարդ բազուկ չէ երբեք ունեցած
դր սենեկին դրան վերեւը թոչուտն մը
տեսնելու, թոչուտն մը կամ անասուն մը
շանքադակեալ կիսանդրույն վրայ՝ իր սե-
նեկին դրան վերեւը, որ կրէ պապիւնի ա-
տուն մը ձիւ կ'էսէ:

Բայց Աղւաւան, հանդարտ կեանքով իր
այդ նստած միանաորին, միմյանց աղ-
արայ խոսեցան, որպէս թէ իր հոգին
այդ միակ բառին մէջ դուրս հոսէ և
մէկին իսկ չքաւ։ փետուր իր Հայրոցին,
ինչն որ զաղէ լսելի ծայտով մտնացի,
Արշէն ուրիշ բարեկամներ թաւան գացին
այ սիրտի վարդ զիւ լքանէ, ինչպէս
հայր թաւան գացին իր, թաշտուն բաւե-
լիս առնէ։ «Ո՛հ Է՛ւս»։

Տեսնելով որ այսչափ պատշաճ պա-
ռասխանով մը լուրերինը կը խզուէր,
արտացոյց, եւ «Անտարակոյտ», ըսի, այդ
տուն իր ամբողջ դրամադուրան ու պա-
տրն է, իր ըսվ մնացած դժբաղդ տի-
ոյմէ մը զուր անողորմ թշուառութիւնն

Գրադարձ ապամած է, մինչև որ իր
հարձակը միակ յանկերից էր ունեցել
մինչևեռ որ իր Յուդայն մահաճառապէս ունե-
ւեր է այլ մարտաշնորհի յանկերգէն ՎՅՆ
նախ, ո՛չ եւս 10

Բայց աղաւթը դարձեալ իմ տրտում
պէս Ժափուտն սակայեղով, խնդրի բաշ-
արքոր ախտն ուր քնիցի թխնչնքն ու կի-
սանքերույն ու զքանի քիմաքը, այն ասուն
Բուռնի մէջ թաղուեալով, սկսաւ զգաճ-
աւոր գաղտնաբար շղթայել, ճանաղով ճառ-
արքն ինչ որ այդ շարառուչակն հինաւորց
Ժափուտն, այդ թարգմանի, անշնորհ,
սակաւտեղով, վտտն ու շարառուչակ թրու-
նիցի կուրցի ըսել երբ իր կուռներ ՎՅՆ

Է.Ը. 13

Արևիկա գոռակերտու կը ճգնէի՝ անանց
սկայնց վանկ մը ուղղերու թռչնոյն ու
ուն ճրեղէն աչերն հիմա սրտիս մինչեւ
որը կ'այրէին՝ ինչ Զանայի հասկնալ անի-
ս, և ասկից աւելին ալ, գլուխս՝ հան-

Լիտւո բարձրէն թառեշայ- երեսին յեցած,
որ կանթեղին լոյսը կը փայլապէր, մա-
կիւնակողոյն թառիչէ ալն երեսին դու
անթեղին լոյսը կը փայլապէր եւ որուն
կայ նե, ա՛հ, պիտի չհասդիւ այլ եւս:

Այն ստեն թառեցաւ. ինձ թէ ոգը կը

Դժբերական, կանուխահոտուհր աներեւոյն

000000-001 000000

մնո ղազրուծեան համար 10 % զեղշ
պրո. Էդու. Եւ ընտանեաց համար

Մանրամասն տեղեկութեանց համար դիմել առ Մասնաւոր Տնօրէնն Կ. Պոլսոյ, ՍԻՄՈՆ ԲԱՅԱՆԸՆԱՆ, Կալաթա, Մահմուտիէ փողոց, Փամանտօ Պանդայի դիմաց, Երամեան խան, Թիւ 2